

وفات "شیخ مصلح الدین سعدی شیرازی" شاعر و استاد بزرگ ادب فارسی (691 ق)

شیخ مصلح الدین سعدی شیرازی، شاعر و استاد بزرگ شعر و نثر فارسی، پس از گذراندن مقدمات علوم ادبی و دینی در زادگاهش، شیراز، در جوانی به بغداد رفت و در مدرسه‌ی نظامیه‌ی آن به آموختن علوم متداول آن دوران پرداخت.

شیخ مصلح الدین سعدی شیرازی، شاعر و استاد بزرگ شعر و نثر فارسی، پس از گذراندن مقدمات علوم ادبی و دینی در زادگاهش، شیراز، در جوانی به بغداد رفت و در مدرسه‌ی نظامیه‌ی آن به آموختن علوم متداول آن دوران پرداخت. پس از تحصیل به سرزمینهای شام، فلسطین، حجاز و روم و کشورهای دیگر مسافرت کرد و با جوامع مختلف آشنا گردید. سعدی در طی این سفرها، با کمک دیده‌ها و شنیده‌ها و هایش به همراه قریحه‌ی شاعری، به سرودن اشعاری زیبا و ماندنی پرداخت. وی سپس به شیراز بازگشت و به تألیف و تصنیف منظومه‌ها و نثرهای پندآموز که نتیجه‌ی سی سال تجربه، جهانگردی و مردم‌شناسی بود، دست زد. سعدی در سال 655 ق اثر بزرگ اخلاقی و تربیتی خود به نام بوستان را سرود و در 656 ق گلستان، یکی از شیواترین کتاب‌های نثر فارسی را تدوین کرد که در ضمن آن، از اشعار فارسی و عربی نیز استفاده شده است. همچنین دیوان سعدی و مجالس پنج گانه نیز از اوست. مدفن سعدی در شیراز، میزبان خیل علاقه‌مندان زبان و ادب فارسی از سراسر دنیاست. سعدی به همراه فردوسی و حافظ، یکی از سه شاعر بسیار بزرگ و بلامنازع زبان و ادب فارسی است. در سخن او، غزل عاشقانه، آخرین حدّ لطافت و زیبایی را درک کرده و لطیف‌ترین معانی در ساده‌ترین و فصیح‌ترین و کامل‌ترین الفاظ آمده است. در حکمت و موعظه و ایراد حکم و امثال از هر شاعر پارسی‌گویی، موفق‌تر است و نثر مژین و آراسته و شیرین و جذاب او در گلستان، بهترین نمونه‌ی نثرهای فصیح پارسی است. سعدی به سبب تقدّم در نثر و نظم، از قرن هفتم به بعد، همواره مورد تقلید و پیروی شاعران و نویسندگان فارسی‌گویی ایران و خارج از ایران بوده است.